

Nr 336

Av herr Håstad m. fl., om förhöjt anslag till det frivilliga skytteväsendets befrämjande.

I årets statsverksproposition, fjärde huvudtiteln, föreslår chefen för försvarsdepartementet att anslaget till Armén: Frivilliga skytteväsendets befrämjande uppföres med 1 625 000 kronor.

Anslaget sänktes budgetåret 1954/55 till nämnda belopp från att tidigare ha varit 1 725 000 kronor. I tider med ökade kostnader har skytterörelsen sålunda fått vidkännas en avsevärd anslagsminskning.

Ökade kostnader för vapen, tävlingsarrangemang och framför allt ammunition äro mycket kända.

Under 1955 steg ammunitionspriset med 20 % från 15 öre till 18 öre per skott. För de 236 000 aktiva skyttarna, som lossa 40 000 000 skott per år, innebär detta en sammanlagd kostnadsökning på 1 200 000 kronor.

Det allvarligaste är dock att landets skjutbanor förfalla. De flesta skjutbanor äro ny-, till- eller ombyggda under krigsåren och äro nu i starkt behov av reparation. Detta är särskilt angeläget ur säkerhetssynpunkt, enär t. ex. en genom regn deformerad blinderingsvall kan föranleda träff i tavelställ och därigenom medföra risk för markörer. Sättningar i kulfången minska deras effektivitet som skydd för bakomvarande terräng.

Härtill kommer att automatvapenskyttet, som bedrivs med allt större intensitet, nödvändiggör särskilda anordningar för att tillgodose kraven på säkerhet; bl. a. måste kulfången göras högre och förses med skyddsskärmar.

Risikfria och i övrigt godtagbara skjutbanor äro nödvändiga betingelser icke blott för den frivilliga skytterörelsen utan i lika hög grad för hemvärnet och befälsutbildningsrörelsen.

En undersökning grundad på uppgifter, som lämnats av Kungl. Maj:ts ombud inom de olika skytteförbunden, utvisar följande medelsbehov.

Ordinarie underhåll, årligen	350 000 kr.
Större reparationer	1 700 000 »
Åtgärder betingade av vissa skjutbanors ordnande för skjutning med automatvapen	1 360 000 »
Behov av nyanläggning under närmaste åren	2 500 000 »

Det belopp om 215 000 kronor, som under senare år kunnat disponeras för landets 2 100 skjutbanor, är sålunda alldeles otillräckligt.

I en av chefen för armén infordrad utredning angående hemvärnets utnyttjande av frivilliga skytteväsendets skjutbanor yttrar rikshemsvärnschefen bl. a. följande:

Ovedersägligt är

att hemvärnet för sin utbildningsverksamhet måste äga tillgång till skjutbanor;

att de militära skjutbanorna icke på långa vägar räckta till (antal garnisonsplatser = 55; antal hvo 1 113);

att följaktligen det frivilliga skyttets skjutbanor — nära hundra procentigt — måste tagas i anspråk.

Lika ovedersägligt är

att frivilliga skyttets banor — på grund av otillräckligt underhåll — undergå en kvalitetsförsämring, som i stor utsträckning lett och leder till att de måste underkännas ur säkerhetssynpunkt;

att detta särskilt går ut över automatvapenskjutningen, något som främst drabbar hemvärnets kg- och kpistskyttar, men som även försvårar genomförandet av den utökning av skjutprogrammet, som inom frivilliga skyttet — vällovligt nog — på senare år företagits i fråga om utbildning med dessa för de värnpliktiga skyttarna så viktiga vapen. Läget på skjutbanefronten måste följaktligen betecknas som vanskligt icke endast för frivilliga skytters män, utan i lika hög grad för hemvärnet.

Nödvändigheten av en höjning av anslaget har framhållits av såväl överbefälhavaren som försvarets civilförvaltning. Den anslagshöjning som av dessa myndigheter föreslagits är 150 000 kronor. Ehuru detta belopp är helt otillräckligt vilja vi dock icke, med hänsyn till det ansträngda budgetläget, sträcka oss längre utan föreslå en höjning med 150 000 kronor.

Under hänvisning till vad ovan anförts få vi därför hemställa,

att riksdagen måtte till Armén: Frivilliga skytteväsendets befrämjande för budgetåret 1956/57 anvisa ett reservationsanslag av 1 775 000 kronor.

Stockholm den 26 januari 1956

Per Persson
Norrby

Karl Lindberg

Elis Håstad
Gust. Nilsson
i Göingegården